

Şımarık

– AliKemal · 09 Ekim 2015

"Ses ver be Safınaz abla! Neredesin?" Yaşam yok sen yokken. Yok olan yaşanmıyor. İplikleri çekiştirilen bir kukla gibi yapışmışım sana. Farkımda değilsin. Belki umursamıyorsun. Yaşamın sonu bu... Ben inatla yaşamak çabasındayım ya, sen inatla yok olmaktadır. Çok duygusuzsun....

Hüzünlü öyküler birikti yüreğimde. Ben, yeni bir dünyanın kahramanıyım artık! Donkişot misali, zırha büründüm. Öykülerin hüznü vücut buldukça, elimde kalkanım ve kılıcım saldırmaktayım...

*

İncik köyünden Sabuncupınar nahiyesine gidilen kestirme yol, dar, taşlık bir patikaydı. Her tarafta çam ağaçları, yok, meşe ağaçları... Tam hatırlamıyorum, ama köylülerin geçim kaynağı meşe kömürü üretimi olduğuna göre meşe ağaçları olmalıydı. Neyse! İlkokul öğrencisiydim. Babam bu patika yoldan ormanı aşarak Sabuncupınar kasabasına maaşını almaya giderken, annemin de, "yanında al götür şu veledi, buralarda zapt edemiyorum," türünden baskıları sonucu, zapt etmek amaçlı olarak elimi tutar, beni de sürürdü yanında. -Buraya taşınmadan önce Sabuncupınar istasyonundan köye kadar bu yolu her hafta yürüyormuş adamcağız-

Orman arazisi içinde, derin bir yarın öbür tarafında yer alan kayalıklarda irili ufaklı sekiz on tane ayı olurdu. Oradaki mağaralar inleriydi. İlginç olan, insanlara hiçbir zararları dokunmazdı. Bu Sabuncupınar yolculuklarımızda, "ayılara bakalım" diye tuttururdum. Ya enseme bir tokat yer, ısrarımdan vaz geçerdim, ya da -o da arada bir- gönlü olur, yarın beri yanına, uzaktan bakmaya giderdik.

Ayılar kayaların üzerinde güneşlenirdi. En irileri olan boz ayı, gerçi hepsi siyahlı kahverengili, boz ayılardı, ama o en irileriydi, iki ayağı üzerinde dikilir, bize seslenirdi! Bize selam veriyor sanırdım. (Kendilerine yaklaşmamamız ve yavrularına zarar vermememiz için bizi tehdit ettiğini anlamam uzun yıllar sonra mümkün oldu.)

Köylüler sık sık anlatırlardı. Anlatılanlar bir efsaneymiş gibi gelirdi bana: Köydeki en güzel kadını kaçırmış bu aylardan birisi. Aylarca ininde hapis tutmuş. Kadının kaçmaması için inin ağzına dev bir kaya parçası dayar, avlanmaya öyle çıkarmış. Ormandaki en güzel meyveleri toplar getirir, kadına ikram edermiş. Kadın, kendisine âşık olan ayının aşkına karşılık veriyormuş gibi yaparak kaçabilmiş en sonunda. Bu efsaneyi, her duyuşumda tüylerim ürperir, aylar tarafından kaçırılma korkusunu hissederdim.

Bunun, ayı bulunan her yere ait insan - ayı ilişkileriyle ilgili, sanki her kadın aynı macerayı yaşamışçasına anlatılan çok yaygın bir hikaye olduğunu, yıllar sonra, anlamıştım.

Günlük hayatımda insan kılığına girmiş ayılarla karşılaştıkça, bu kayalık ayılarının ne kadar da masum yaratıklar olduklarını düşünmüşümdür hep...

Bu ormandaki kayalık ayılarından başka bir de, bizim köyün ayıları vardı. Onlar ellerinde silahlarla sık sık süre avına çıkarlardı.

Bizim köyün ayılarının bir gün, domuz avına çıktıklarında bulup getirdikleri kurt yavrularının başlarını dere kenarında taşla ezişlerine şahit olmuştum. Nasıl olduysa, bir tanesini kapmış, kaçırmış, odamın

kapısını kilitleyerek yavruyu onlara teslim etmemek için diremiştim. Oda arkadaşım Ersin de pek sevmişti yavru kurdu. Biliyordum ki, ben ne kadar direnirsem direneyim, iki tokatla onu geri alırlardı; ama ona Ersin sahip çıkarsa, babam ne yaparlarsa yapsınlar onu geri vermezdi.

“Ersin bak, ne güzel değil mi?”

“Çok güzel. Benim olsun mu?”

“Tabii, her güzel şey gibi, o da senin olsun... Eğer, onu senden almak isterlerse, verersen, öldürecekler onu.”

“Vermem!” İşte bu kafıydı. Vermezdi.

Tahmin ettiğim gibi, onu Ersin’in elinden almayı beceremeyen aylar, bir ara punduna getirip almak umuduyla biraz bakmasına izin vermişlerdi.

Babam, işin içinde Ersin’in olduğunu görünce, yeniden hastalanacağını düşünerek, yavruyu elimizden almaya yeltenmedi bile, ama o arada bana da fırçasını çekmeden edemedi. “Sahtekar deyyus, sana mı kaldı köylülerin elinden kurt kurtarmak! Üstelik, utanmadan Ersin’i de ortak etmişsin kabahatına!” Nasıl bir kabahatse! Ersin’in yüzü suyu hürmetine, tehlikeli oluncaya kadar büyütmemize izin verdi. Minik kurt, günün yirmi dört saatini uyuklayarak geçirirdi. Bazen ben, bazen Ersin, onu yatağımıza misafir ederdik. Ersin, onun bakımında pek işe yaramıyordu, sadece sevmeyi biliyordu. Çay kaşığıyla ağzına akıttığım sütle besliyordum onu. Pamukla siliyordum kahverengi kadifeler gibi parlak tüylerini. Tombul bir uyuşuktu, ama dünyanın en sevimli uyuşuğu. Kahverengi gözleri ıslık ıslık bakardı, bizi sevdiğini belli etmek için.

Ersin ile adı, “uyuşuk” olsun, “uykucu” olsun tartışmaları yaparken, o, iki aylık bir “şımarık” oluverdi. Adını “Şımarık” koyduk. Bitmek, tükenmek bilmeyen bir enerjiyle, bıkmadan, usanmadan hopluyor, zıplıyor, illa ki bizimle oynaşyordu. Enerjisini evin içinde sarf edemediği için, avluya da çıkarmaya başlamıştık. Koca avluda bir uçtan diğer uca yaptığı koşular görülmeye değerdi. Okula gelip giden öğrencilerden, onun koşarak kendilerine doğru geldiğini görenler, önceleri korkuyla çığlık atarken, sonraları onun bu oyun oynama isteğine cevap verir olmuşlardı. Köyün tüm çocukları, avlularında besledikleri ‘Karabaş’lara pek benzemeyen bu değişik ve havlamayı bilmeyen ‘köpeği’ (!) sahiplenmişlerdi. Herkes, evinden aşırıldığı bir parça ‘yal’ ile beslenmesine katkı sunuyordu. Okulun avlusuna giren çıkan herkesin sevgilisi olmuştu.

Onun bir kurt olduğunu bilen büyükler, bir kurdun böylesine evcilleşmiş olabileceğine inanamıyorlardı. Onların tek doğrusu, ‘ne yaparsan yap, bir kurt yavrusunun evcilleştirilemeyeceğiydi.’

Şımarık, bir yerleşim yerinde, avlularında köpekler besleyen insanların arasında bulunduğunu görünce, kendisinin de avlularda büyütülen diğer köpekler gibi bir köpek olduğuna inanmıştı ve her köpek gibi insanlarla içli dışlı olmuştu. Meradan köye dönen sığırlara, ya da davarlara eşlik eden çoban köpekleri, başlarda kurda benzettikleri Şımarığa pek yüz vermemişler, ama daha sonra hiçbir saldırgan halini görmedikleri için, ona ters davranmaktan vaz geçmişlerdi.

Şımarık’ın üzüldüğü şey, diğer köpekler gibi havlayamamaktı. Bir havlayabilse, ne güzel, köyün öbür ucundaki köpeklerle bile selamlaşabilecekti. Ne zaman havlamayı denese, sesi havlama şeklinde değil de, uluma şeklinde çıkıyordu. “Benim sesim neden böyle, neden diğer köpekler gibi havlayamıyorum ben de?” diye bir çok cevapsız soruları oluyordu kendi kendine. Mümkün olsa da sahipleri olan insanlara

sorabilse, merak ettiği her Őeyi öğreneceği muhakkaktı, ama imkansız bir Őeydi bu...

O kış oldukça sert geçmekteydi. Dađlarda ki kurtlar aç kalarak köyün eteklerine kadar sokulmaya başlamışlardı. Köylüler, ellerinde silahları ve yanlarında köpekleri kurt avına çıkmaya başlamışlardı.

Onları gören vahŐi kurtlar, uluyarak açıklarını haykırıyor, yiyecek bir Őeyler dileniyorlardı.

Şımarık, hemen anlamıştı onları. Kendisiyle aynı dili konuşan bu vahŐi yaratıkların, kim/ ne olduklarını merak etmeye başladı. Őu avludan çıkarak onların yanına gitmek, onları yakından görmek istiyordu.

Dađda atılan silahların sesi kulaklarına kadar geliyordu.

Akşam üzeri köylüler vurup öldürdükleri kurtları bir at arabasının içine yığmışlar, okulun önünden geçerek köye taşımışlardı. At arabasını süren köylü, diğer bir köylüye, “derileriyle ayakkabı ve ceket yapacağım. Etleriyle de kıyma yapıp köpeklerin yalına katacağım,” diyordu.

Bunu duyan Şımarık, kendi kendine, “ben bir köpeğim. Ne işim var o vahŐi yaratıkların arasında,” diye söylenerek, kendisiyle aynı dili konuşan hemcinslerinin yanına gitmek fikrinden derhal vaz geçti.

Bazen dağlardan gelen kurt ulumaları duysa da, o sesleri çıkartanların birer vahŐi yaratık olduğunu düşünerek, onlardan farklılığını daha çok asimiliye olarak gösteriyordu.

Nihayet içgüdüsel dürtülerinin itiraz edilemez yönlendirmesiyle anne olmak istedi. Doğuracağı yavruların babası olmaya amade pek çok Karabaş düŐtü peŐine. Hemen hemen hiç birini kırmadı ve yavrularının babaları olmaları için izin verdi.

Dođum yaptığında sekiz tane yavru dünyaya getirdi.

Ersin ile beraber onları da sahiplenerek büyümelerine yardımcı olduk. Tıpkı annelerinin küçüklüğündeki gibi ‘Őımartarak’ büyötmeye başladık.

Annelerine çok benziyorlardı. Onunla tek farkları ise, ulumuyor, havlıyorlardı.

*